

– Ваша воля! – отсякъл старейшината.

Тогава се обадил друг разбойник:

– Нека да накладем огън, да сложим един котел с вода да заври и да ги пуснем вътре. Пък после ще ги хвърлим на кучетата.

Вдигнала се врява:

– Давайте ги тука!

Старейшината само гледал и си мълчал. Останалите единайсетина домъкнали един котел и започнали да го пълнят с вода от кладенеца. Синчето на попади-ята се навъртало около тях.

– Махай се, момче – подвикнал му един от разбойниците.

Друг го прекъснал:

– Защо го пъдиш? Виж го какъв е глупак! Нека гледа, не ще пари, нощеска хубавичко ще му припари!

Чуйте какво се случило по-нататък. Косите ще ви настръхнат!

Напълнили котела, хванали го за железните скоби, напънали се и едвам го повдигнали от земята. Понесли го с пъшкане. Един подхвърлил на шега:

– Хей, момченце, ако пренесеш котела самичък до огнището, ще ти запазим живота!

Всички се разсмели. Нали не било за вярване, че такова хлапе ще се справи с подобен товар. Момчето погледнало разбойниците и издумало:

– Че да го занеса тогава!

– Носи, момче, да те видим!

Хванало то котела с две ръце и го понесло.

– Брей! – зачудили се разбойниците. – Това мъниче вдигна само котела, пък ние единайсетина едвам го влачехме!

Момчето отнесло котела в къщата и го оставило